

KURUCZ GYULA

A nagy játszma – a jövőnk

Húsz éve valóban azt hittük: hatalmas, pusztító nyomás alól szabadultunk föl. A bennünk féltve őrzött európai és magyar kultúra segített megőrizni rejtett, belső integritásunkat, s reméltük, most egyszerre teljes nagyszerűségében siet segítségünkre.

Honnan is tudhattuk volna, hogy Európa megváltozott, a jólétért, a csillogásért hűtlen lett saját, ragyogó hagyományaihoz.

Mi még a visszahódítására áhítoztunk, amikor a Nyugat már Hollywoodba és a fogyasztás fojtóán, mindent átkaroló szédületébe ájult. (A mi kis koszos betegségekink, az orkáncabát, a Cornavin óra csupán futó náthák ahhoz képest.)

A Nyugat már a hatvanas években elkezdett „lelket cserélni”, s a folyamat gyorsan haladt előre.

Mihozzánk sokkal később érkeztek az új trendek, ebben rejlett az előnyünk. Ám értelmiségünk szinte észre sem vette a „nagy szabadság” beözönlésekor, hogy milyen ravaszul húzzák ki alóla a szőnyeget: a régi, ellenzéki mítoszt feledő, gyorsan elbizonytalanodó társadalmat.

Nem telt sok időbe, míg kontinensünk az Európai Alkotmány és a Bolognai Szerződés elfogadásával nyilvánosan is megtagadta keresztény gyökereit, magas szintű kultúráját, hagyományait.

Lassan, nagyon lassan nyílik ki a szemünk a valóságos Európára. Nemrég észleljük az utóvédharcokat Franciaországban, az olasz vidék makacsul vidám, szinte befolyásolhatatlan tradicionalizmusát, alig érzékeljük a spanyolok múltba kapaszkodását, a svábok, svájciak és norvégok dacos ragaszkodását a hagyományokhoz.

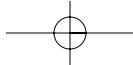
Máig nem tesszük helyükre a vallási alapon álló nagy kultúrák értékeit: az iszlámba, buddhizmusba, hinduizmusba, a konfucianizmusba csomósodó erőt.

A „modernség” manipulált világnáthája ködében egymás ellen harcolunk, a kínaiak a tibeti buddhizmus ellen is, s lassan mindenki mindenkivel szembefordul. Egyetlen nivelláló erő akarata szerint.

Az új kor Új Ereje zseniálisan érezte meg (számolta ki), hogy a győzedelmes Amerika történelmi hagyományok híján a legvédtelenebb, s így a legalkalmasabb vírushordozó. (Az sem meglepő, hogy az óriás hanyatlásával a megizmosodott kórokozó majd az anyaállatot áldozza fel.)

A gyanútlan világhatalom széthordta a kórt a magabiztos műveletlenség zász-laja alatt, bevetette érdekében katonai, gazdasági, civilizációs erejét. Mindez rég

nem összeesküvés-elmélet, hanem egy mesterien működő stratégia világméretű térhódítása.

A sajátosság bűnné válik, a nivellálódás kötelességgé. S ahogy pusztul a valaha erős közösségek önmegtartó képessége, úgy válnak egymás után képtelené az önvédelemre. A terv szerint maguknak kell szégyellniük egyediségüket, s saját, hagyományoktól megfosztott tömegeik marják le róluk a kultúra szövetét.

Régi a recept: oszd meg, és uralkodj rajta. Ám ma sokkal ravaszabban, sokkal hatékonyabban teszik. Ha egy közösség elveszíti sajátosságait, képtelen (s nem is akar többé) védekezni. Mindent önként tett, legalábbis azt hiszi. Azt hiszi, hogy valami „értékesebbért” áldozta fel a régít.

A „political correctness” világszerte megtiltja az igazság leplezetlen kimondását, a félrenéző hazugság új „közkultúráját” teremti meg. A kegyetlen, ravasz, taktikus irányítás azok kezébe kerül, akik a nagy átalakulást tervezik, az ostort suhogtatják.

A dél-amerikaiak e fojtásban a jövőt megtermékenyítő indiós tradícióik helyett a kommunizmus elhalt lárváját nyelték le – önmaguk ellen.

Az éles indiai elme a „modern” kommunikációban véli meglegelni a kiutat – múltja és jövője árán.

Az oroszok nehézkes, hagyományos hierarchiájuk helyett a gáz és olaj révén új világhatalomra törnek. Ők is nivellálódnak.

Lassan mindenki csak a hatalomban, a pénzben és a megszerezhető, pusztá eszközökben hisz.

Sikerült világszerte megmérgezni, elsorvasztani a közösség, a család, a közjó, a hit, az emberiséget évezredekken át fenntartó, a személyesen és közösségben átélhető, tápláló örömök forrásait.

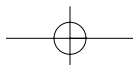
Ilyen folyamatba zuhant bele, ezzel küzd lankadó erővel hazánk.

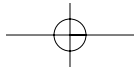
Immunrendszerét négy évtizeden át pusztította a kommunizmus vírusa.

Mégis maradt esélyünk. A dacos ellenállásba szorított országban a kisközösségekben és a családban makacsabban örökítették át a megtartó értékeket. Ma is élnek, akik egzisztenciájuk elveszte árán is vállalták meggyőződésüket, s a gyermekeikre is hatott magatartásuk. (A baloldaliságba bódult nemzedékek is máig a porondon vannak.)

A morál, a hagyomány, a kultúra megroggyantan, ám mégis létezik, jelen van. Kisebbségben, de él. A magyar értelmiség egy része még nem mondott le küldetésstudatáról, még mindig kész volna újra kezdeni. Mielőtt ránk telepedett volna az új rendszer, már túl sok lóláb lógott ki erőszakos térhódítása alól. Nyilvánvaló hamissága megtépázta vonzását, hitelességét. A kultúránkat feladó rétegeket azonban megfertőzte a látszatokba és pótcselekvésekbe szédítő kór.

Ha egy országnak marad csonkán és töredezetten, de ép érzékű, érzékeny értelmisége, ha ez a réteg hozzáfér a médiához, a multiplikátorokhoz, ha az oktatási és nevelési rendszer teret enged neki, beleépíti szerkezetébe, akkor nincs elveszve a helyzet.

Még létező hagyományaink (szociális genetikánk), sajátosságaink (nyelvünk, zenénk, irodalmunk, történelmünk), a rangos modernbe átvitt, igazi értékeink (Bartók, Kodály, Csontváry, nagy költőink, filmeseink stb.), közösségi életformáink (gyermekjátékok, sportok, mesélő- és daloló kultúránk, táncaink, szokásformáink stb.) újjáélesztése és átörökítése mindeddig nem vezett el véglegesen.

Az utóbbi évek csalódásainak tömege életre keltette a közös vágyat a rend, a békésebb, kiszámíthatóbb életforma iránt. Élhetnénk ezzel a lehetőséggel

Van elegendő elszánt és tehetséges átörökítő, de nincs számukra megfelelő, elegendő tér, eszköz és koncepció a sikeres munkához.

(Miközben százféle értéktelen vagy épp kitervelten kártékony hatás kapott szinte korlátlan teret.)

Igen fontos dolog a *szelekció*.

Ki végzi el, kinek a nevében, milyen szempontok alapján?

Szelekció nélkül nem létezik tartós és mély befogadás.

Mi a ránk zuhogó sekélyes hatások, divatok, trendek alaptrükkje?

Egyrészt a szűrő szerepét betöltő hagyomány, kultúra, erkölcs, a közösségi és egyéni jellegzetességek szétzilálása.

Másrészt olyan tömegű információ, zavaros hatás, amely lehetetlenné teszi a tájékozódást, az alkat és a minőség szerinti válogatást.

Ebben a pusztító rulettben életről, halálról, jövőről dönt a társadalom nemzedéki szerkezete.

Az idősebb nemzedéket neveltetése, kultúrája, hagyományba ágyazottsága teszi védetté a ravaszul megtervezett hadjárat ellen.

Minden eszközzel igyekeznek *rabul ejteni a fiatalokat*.

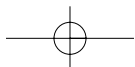
Egy magyar, az európaiság, a modernség kritériumainak is megfelelő kortárs íróról írta egyik kritikus: utolsó regényét kötelező olvasmánnyá tenné a középiskolákban. Nemcsak azért, mert jó, olvasható, emberekhez szól a mű, de még inkább azért is, mert fiatalságunk szinte semmit nem tud hitelesen az idősebbek életéről, az ország sorsáról. Ez a könyv és a hasonló művek érzelmileg is beléjük vésnék a meg nem élt, ismeretlen évtizedeket.

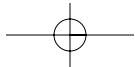
De hiszen ez volt a cél: megszakítani a nemzet kulturális folyamatosságát, és megakadályozni a hagyományok, az értékek átörökítését.

Alapjaiban szétrombolni a minőségi szelekciót, s megakadályozni a racionális és érzelmi adaptációt.

(Mit sem használ nekünk, ha preparált, neokonzervatív eszmék, hazug mítoszok, radikális jobboldaliság taszítja még távolabb valós örökségüktől jövőnk leteleményeseit. Mi nem militáns szélsőségeket akarunk, hanem tudatosan és kritikusan a megismert múltra támaszkodó, a jövőre képes generációkat.)

Friss, filozófiájában és eljárásaiban, cselekvésében bátor, az ország gondjait egy-séges struktúrában szemlélő és megoldani akaró vezető réteg kell nekünk.

Amelyik az ország alapvető gondjaként látja a közösség megerősítését, s megeli hozzá a megfelelő eszközöket.

Amelyik tudatában van a ránk leselkedő veszélyeknek, és az élet minden területén rálel a gyógyítás módjaira.

Nem olyan nehéz a feladvány, amilyenek első látásra tűnik.

Az idősebb nemzedékeknek elegendő segítség lesz a cselekvés példamutató ereje. Értékhozó részük előtt fel kell szabadítani a hasznos cselekvés lehetőségét. (Teljesen értelmetlen harcolni Kádár népe ellen. Hagyjuk őket békében élni, s beszéljünk velük szelíden, okosan.)

A középső generáció közömbösen racionális részét az értelmes változásokkal ébreszthetjük fel, nyerhetjük meg a vonzó, vállalható, biztató jövőnek.

A mi legfontosabb ügyünk a fiatalság. Az értékek (jól szelektált) felmutatása, eljuttatása hozzájuk.

Náluk még csupán a jelent, de semmiképp sem a jövőt veszítettük el.

Múlhatatlanul szükséges, hogy korszerűen és befogadhatóan meghatározzuk *az európai és magyar történelmi és kulturális minimumot*.

Semmiképp nem száraz oktatási anyagokkal, tankönyvekkel, elméleti tanulmányokkal, hanem *plasztikusan, érzelmileg átélhetőn*.

Két fontos forrás áll a rendelkezésünkre: az irodalom és a film. Újfajta rávezetéssel kell visszahozni a fiatalokat az olvasáshoz. Olyan műveket kell fölvenni az „ajánlott” olvasmányok sorába, amelyeket nem éreznek tehernek.

Élvezettel sajátítsák el a képi kultúrát, a képzőművészetet, a népművészetet, a kézművesség tapintható világát, a zenei anyanyelvet, az igényes anyanyelv csodáit, hogy valóban megtörténhessen a kiteljesedett „befogadás”.

Ha egy jövődöntő kultúrpolitika képes e sorsdöntő feladatra, azzal más, tápláló forrást is megment.

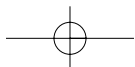
Az oktatás-nevelésben fölhasznált olvasmányok egyúttal a valódi értékeket képviselő könyvkiadók, írók és filmesek számára is biztosítják a fenn- és megmaradást.

A gazdagabbá váló gyermekek hatást gyakorolnak a szülőkre is.

Mielőtt bárki is felhorgadna a divatos kultúrpiac pápai közül, senki ellen nem irányul ez a „minimum”. A közösséget és a közjót méltó helyére emelő, a csendes többséget, a jövőt szolgáló stratégia eljárás módja ez.

Semmiféle futó világdívat, semmiféle preferált kisebbség, semmiféle deviancia nem formálhat jogot az egészséges többség önfeladására.

Ha megeljük hozzá a pedagógiai eljárásokat (hivatásukat magas szinten űző tanárokat), akkor ez „társadalmi igénnyé” válik, többé senki sem hivatkozhat erőszakra.

Lassan, kemény munkával az alapoknál, a legfontosabb nemzedéknél elindul a magyar társadalom 40+20 éves, tudatos roncsolásának gyógyítása, egészséges irányba fordítása.

Csoóri Sándor azt kérdezi féltőn: „S mire kell nekünk, közép-európaiaknak fölkészülnünk?”

Nos, végtelen gonddal, a legjobb módszerekkel, hittel és rendíthetetlen bizalommal, a „megváltható jövő” erejével és bátorságával sorsunk kézbe vételére. Folyamatos szolgálatra és cselekvésre.

„Ez a mi munkánk, s nem is kevés.”

